

ЗАКОН

О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ФЕДЕРАЛНЕ СЛУЖБЕ ОБЕЗБЕЂЕЊА РУСКЕ ФЕДЕРАЦИЈЕ О САРАДЊИ И ЗАЈЕДНИЧКОМ ДЕЛОВАЊУ

Члан 1.

Потврђује се Споразум између Министарства унутрашњих послова Републике Србије и Федералне службе обезбеђења Руске Федерације о сарадњи и заједничком деловању, закључен у Москви, дана 23. маја 2017. године, у оригиналу на српском и руском језику.

Члан 2.

Текст Споразума у оригиналу на српском језику гласи:

**Споразум
између
Министарства унутрашњих послова Републике Србије
и
Федералне службе обезбеђења Руске Федерације
о сарадњи и заједничком деловању**

Министарство унутрашњих послова Републике Србије и Федерална служба обезбеђења Руске Федерације (у даљем тексту: Стране),

истичући међусобну заинтересованост за јачање и унапређење односа сарадње у области обезбеђења штићених лица, утврђених законодавством држава Страна,

полазећи од узајамног поштовања, поверења и узимања у обзир интереса сваке од Страна,

договориле су се о следећем:

Члан 1.

У овом споразуму употребљавају се следећи основни појмови:

безбедносна заштита јесу мере и радње усмерене ка обезбеђењу штићених лица и штићених објеката које се обављају на основу скупа организационих, заштитних, системских, техничких, информационих и других мера, у складу са законодавством држава Страна;

обезбеђење јесте скуп активности усмерених ка обезбеђењу штићених лица и штићених објеката које Стране обављају самостално или уз ангажовање снага и средстава других државних органа надлежних за обезбеђење;

штићено лице јесте лице које подлеже безбедносној заштити у складу са законодавством држава Страна;

штићени објекти јесу зграде, грађевине, грађевински објекти и земљишне парцеле (водени објекти) које им припадају, територије (акваторије) које Стране штите у циљу обезбеђења штићених лица;

гостујућа Страна јесте Страна која обезбеђује безбедносну заштиту из чије државе штићена лица долазе на територију државе друге Стране;

Страна домаћин јесте Страна која обезбеђује безбедносну заштиту на територији чије државе се обавља обезбеђење штићених лица гостујуће Стране;

унутрашња безбедност јесте стање ефикасне заштићености Стране од спољних и унутрашњих претњи које омогућава способност супротстављања различитим факторима који је угрожавају.

Члан 2.

У складу са законодавством својих држава Стране остварују заједничко деловање и координацију своје делатности у следећим основним правцима:

- а) обезбеђење штићених лица и штићених објеката;
- б) размена информација у вези са обезбеђењем штићених лица и штићених објеката;

в) коришћење материјала, техничких и превозних средстава, опреме, оружја, муниције, специјалних средстава, уређаја и средстава за везу приликом обављања безбедносне заштите;

г) обезбеђење унутрашње безбедности;

д) професионално образовање, допунско професионално образовање и специјалистичка обука;

ђ) разрада и реализација заједничких активности за неутрализацију компјутерских напада на државне информационе ресурсе од виталног значаја.

Члан 3.

У области обезбеђењаштићених лица иштићених објеката Стране остварују заједничко деловање и координацију:

а) приликом обављања обезбеђења на територији држава Страна;

б) приликом превенције, откривања и сузбијања незаконитих и криминалних напада наштићена лица иштићене објекте;

в) приликом добијања информација о постојању претње по безбедностштићених лица иштићених објеката.

Страна домаћин на захтев гостујуће Стране у складу са законодавством своје државе обезбеђујештићена лица иштићене објекте током боравкаштићених лица на територији државе Стране домаћина.

Ангажовање неопходне количине снага и средстава, укључујући превозна средства, потребних за обезбеђењештићених лица врши Страна домаћин, полазећи од карактера и реалности претње по њихову безбедност и узимајући у обзир мишљење гостујуће Стране.

Члан 4.

Стране, у оквиру своје надлежности и у складу са овим споразумом и законодавством својих држава, размењују информације о питањима од заједничког интереса.

Стране, уз узајамну сагласност, преносе једна другој примљене информације које се односе на заштитуштићених лица иштићених објеката.

Списак података које Стране размењују на основу овог споразума, као и поступак подношења захтева и преноса таквих података, Стране одређују на основу узајамне сагласности.

Стране обезбеђују заштиту примљених података и информација. Такви подаци се не могу пренети трећој држави без претходне писане сагласности Стране која их је пренела. Коришћење ових података од стране Страна не може да доведе до откривања објеката њиховог интереса, заједничких и/или усаглашених активности које се спроводе и оперативних снага и средстава који се користе.

Стране спроводе службене истраге, укључујући, према потреби, и заједничке и/или усаглашене, у вези чињеница недозвољеног ширења или губитка информација и података који задиру у интересе Страна.

Заштита тајних података које је једна Страна пренела другој Страни, као и тајних података насталих у процесу њихове сарадње, обавља се у складу са Споразумом између Владе Републике Србије и Владе Руске Федерације о узајамној заштити тајних података од 16. октобра 2014. године.

Обавезе Страна у погледу обезбеђења заштите примљених информација остају на снази и након престанка важења овог споразума.

Члан 5.

Увоз и извоз преко државне границе Стране домаћина, као и ношење, примена и коришћење оружја, материјала, техничких и превозних средстава, опреме, специјалних средстава, уређаја и средстава за везу на територији њене државе регулишу се законодавством државе Стране домаћина.

Члан 6.

Стране благовремено размењују информације о претњама по своју безбедност, безбедност припадника Страна и чланова њихових породица о којима имају сазнања.

Члан 7.

Стране организују професионално образовање, допунско професионално образовање и специјалистичке обуке припадника Страна у јединицама у свом саставу и образовним установама Страна.

Члан 8.

Припадници гостујуће Стране су дужни да поштују законодавство државе Стране домаћина.

Приликом обезбеђења штићених лица и штићених објеката гостујућа Страна надокнађује штету проузроковану активностима њених припадника на територији државе Стране домаћина.

Члан 9.

Стране у складу са законодавством својих држава размењују нормативно-правне акте од заједничког интереса.

Члан 10.

У конкретним правцима делатности Стране, према потреби, могу формирати заједничке координационе штабове, савете или радне групе, размењивати представнике чији се статус и овлашћења утврђују на основу посебних протокола уз овај споразум, и разрађивати планове заједничких активности.

Члан 11.

Овај споразум не утиче на права и обавезе Страна који проистичу из других међународних уговора чије су учеснице државе Страна.

Члан 12.

Спорна питања између Страна која настану током примене и тумачења овог споразума решаваће се путем консултација и преговора између Страна или путем друге процедуре коју Стране усагласе.

Члан 13.

На основу сагласности Страна у овај споразум могу се уносити измене и допуне кроз посебне протоколе.

Члан 14.

Овај споразум се закључује на неодређени временски период, а ступа на снагу на дан пријема последњег писаног обавештења дипломатским путем којим Стране обавештавају једна другу о испуњењу процедура предвиђених законодавством њихових држава неопходних за његово ступање на снагу и важи до истека шест месеци од дана када једна од Страна прими писано обавештење друге Стране о намери да оконча његово важење.

Сачињено у Москви, 23. маја 2017. године, у два примерка, сваки на српском и руском језику, при чему оба текста имају подједнаку важност.

**За Министарство унутрашњих
послова Републике Србије**

**За Федералну службу обезбеђења
Руске Федерације**

Др Небојша Стефановић

Дмитриј Викторович Кочнев

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.